

poolt, nii et leel tühja wälja pääle läis, kus ta enam tahju ei teinud, ega teisi hooneid polema ei süüdanud.

Ka oma inimesed heinamaalt jõudsid väätsaks siina. Jaan oli lõige esimene olnud, kes tuld nägi ja kohre arwas, et see nende oma kodu on. Ei wöinud feegi enam parata.

Nolme tunni pärast oli elutuba pubits maha võlenud. Muud ei wöinud teba, kui aga suitsivad riismed ära kus tutara selle meringa, mis faerust sai, kus wesi warsti otsa lõppes. Nejad kanti fölik rehetuppa, kuhu ta rohwas ise pidirad elama minema, kuni uus maja valmis jaage.

Hommist jõudis läitte, ja fölik olivid väga surmad selle õnnituse pärast. Ometi ei olnud ünneius nii suur kui ta esiosa näitas. Kõige suurem tahju oleks olnud, kui raho, ja rahaaberid ja münd paberid oleksivad siise jäävud. Aga Tiit oli need fölik wälja toonud. Suure tänuga wööris peremees Tiit läest kinni ja ei leibnud sõnu temale küllalt oma hääd meelt üles tunnistada. Perenoene hakkas tema kaela ümber ja andis talle suund. Mõlemad nimetasivad teda oma rõõmus foguni oma elu-päästjaks, kest tema'v see oli, kes esite tule ja sellega häädochu oli ära näinud ja Jüri ja Mari üles äratutanut, kui veel õige aeg oli.

Päew oli jälle lätte sündnud, ja kui fölik suututatud oli, läksivad heinalised täsite heinamaale. Üksi Jaan jõi kodu emale ja Tiitule abiks rehetuba nii seadma, et säätl sees wöös elada. Isale sai kambriis — kest ka rehetool oli kaks kambriit förewas, kus töölised elasivad — aje üles tehtud, kus ta wöös oma baige jalaga olla.

Kui fölik korras oli, kutsus Jüri perenaese, Jaani ja Tiit oma juure kambriose. Kui need tema ees ketsivad, ütles tema:

„Armsad lapsed, Jaan ja Tiit! Alles eissel päewal tulite te minu juure ja tunnistate, et teie teine teist armastama olete hakanud. Mina ei olnud südamest mitte selle maata, et teist paar veaks saoma, aga mul oli natuse teine nõu oma pojaga. Aga tänä õõse olen näinud, missugune tubli inimene Tiit on, ehk küss ma teda ka enne kels pidaan.

Oma elust ei hooli ta, kui ta teist wöob aidata. Mind ennast, mu naisi ja wara on ta tulest wälja toonud. Sina, Tiit, ära kannu mu pääle wiba, et ma eila kahet wabel olin. Täna pean ma enesele auufe, kui mul nii sugune tubli minija saab. Kui tril, lapsed, midagi selle vastu ei ole, siis saage teine teise omaks elu otsani!“

Nende sõnadega pani ta Jaani ja Tiit läed kostku, õnnistas neid eesjärvaks elus. Sedajama tegi ta vere-naene. Nõõm oli suur ja Tiit ja Jaani ei teadnud, kas see unes wööt ilmsi sündis. Tiit ütles aga, et see, mis teina olla teinud, ei olla rääklimiise wäärtisi. Vana Jaak oli rõõmu pärast nagu iseenest ära, kui kuolis, mis toa juures oli sündinud.

Võlenud elumaja oli tulelaasasse ülesse wöetud. Et tuli fogemata ilma kellegi siüta oli idusnud, siis tasuti, kui aži oli läbi katutud, Jüriile tahju ära; nõnda ei olnud tahju mitte suur.

Weel seljamäl suvel chitati uus ja weel lusam maja maha osemele. Kui maja siisse õnnitletati, peet ka ühes — Jaani ja Tiit pulmod rõõmsal viisil ära.

Ei Jüri jalq sedi saadik üleüldse wigaseks jää, andis ta perepidamise mõne aasta pärast poja läitte. Nüüd on üll juba Jüri ja Mari ja ka Jaak mulla all magamas, aga Jaan ja Tiit elavad priskeste ja pearvad mõõtluskult lehta. Ka on neil juba kaks poega ja üks tütar, kes kunniste fosuvad.

Minu jutt on oga otsas, ja soovin sellega föigile tervisid.

R. A. Hermann.

---

### Löpusöna lugejale.

Armsad Kalulise Kalendri lugejad! Juba viiet aastat astun mina oma juttude läbi Kalendri sees Teie ette. Mõningagi sõna olen Teile selles ajas rääkinud. Kas fölik igaühe meeles pärast olnud, seda